

for de paa Værkstedet beskæftigede Arbejdere, og de søgte da at gennemføre, at Vonnien steg noget. Brede Medlemmer kunne maaske have hørt om den brutale Maade, de gif frem paa, o. s. v. o. s. v., men det er i Virkeligheden ikke Tilfældet. Der har været gentagne og atter gentagne Andragender hos de overordnede om Lønningsforhøjelse, og atter og atter have Arbejderne henvendt sig til deres overordnede og anmodet dem om at forbedre deres Forhold, men de have ikke kunnet opnaa noget som helst derved. Da skete det, som man til alle Tider kan forudsæ, vil ske, naar det gaar til en vis Grænse; naar Buen bliver spændt for stærkt, brister den. Saaledes gif det ogsaa her, at Arbejderne søgte gennem Kamp at faa deres Lønning forbedret. Hvorledes Kampen endte, hvorledes dette Forhold senere har udviklet sig, derpaa skal jeg ikke gaa ind, min Opgave er kun her at fremstille, hvorledes Statsmyndighederne tog denne Sag. Den Gang da Arbejderne kom til Erkendelse af, at de maatte bøje sig, henvendte de sig til den højtærede Indenrigsminister og til Statsbanernes overordnede og tilhød at optage Arbejdet igen, men Statsbanemyndighederne forterede dem, de satte nogle udenfor og lod nogle komme ind. Der blev den Gang sagt, og det er sagt, saa vidt jeg erindrer, af den højtærede Indenrigsminister til den Deputation, som den Gang var hos ham, at de Arbejdere, som vare udhygtige, vilde blive udfilte ved denne Lejlighed, og man mente ikke, at Staten havde Forpligtelse til at tage disse Arbejdere, som den faktisk satte Penge til paa, i Tjeneste igen; men saaledes er dette Forhold ikke. Den Gang Arbejdet blev nedlagt ovre paa Statsbaneværkstedet, skal det kunne bevises, at de private Arbejdsgivere søgte at faa fat i den største Del af de Arbejdere, som havde arbejdet paa Statsbaneværkstedet, fordi de gennemgaaende vare paalidelige og dygtige Arbejdere. Det turde være et Tegns derpaa, at i Løbet af den korte Tid have allerede en 70 Stykker faaet Arbejde paa forskellige Værksteder, hvor man gerne vil have dem, netop fordi det er dygtige Arbejdere. Men det, at de bleve filte ud, at nogle bleve udelukkede og andre bleve tagne med, havde en anden Grund, nemlig en rent politisk Grund. Det var, fordi det var en enkelt Side af vort politiske Liv, man vilde søge at komme

til Livs. Jeg har her to Skrivelser, udstedte af samme Mand, en af Statsbaneværkstedets overordnede; den ene udtaler til en Arbejder derovre: Det meddeles Dem herved, at De ikke mere kan vente Genansættelse ved Statsbaneværkstedet; den anden Skrivelse siger, at vedkommende har arbejdet der henved 14 Aar og anbefaler ham som en flittig og dygtig Arbejder. Begge disse Skrivelser ere uunderteignede af den samme Mand. Man vil derfor finde, at der her foreligger et Bevis for, at det ikke er saaledes, det er ikke de udhygtige Arbejdere, der ere udfilte, men Udsønderingen er sket af politiske Hensyn. Det er af Hensyn, som intet have med Arbejdet at gøre, at disse Folk ere satte udenfor. Jeg skal ikke omtale det økonomiske Tab, som derved paaføres Staten, men enhver, der kender lidt til Forholdene, som de ere paa Statsbaneværkstedet, ved, at Arbejdet der er drevet ud i Specialiteter, og at disse Arbejdere, som have staaet i mange Aar i samme Specialitet, ere blevne dygtige i samme Specialitet. De vide ogsaa, at det vil være et stort Tab for Værkstedet nu at skulle til at opdrage Specialister igen, og det vil være nogle Aar, inden Værkstedet igen er saa arbejdsdygtigt som før den Tid. Jeg skal ikke opholde mig derved, men jeg skal opholde mig ved dette, at der fra Statens Side rejses Forsølgelse mod Arbejdernes Foreningsret. Det er nemlig saaledes, at for at komme ind paa Statsbaneværkstedet igen, skulle Arbejderne underskrive et Skema, og paa dette Skema rettes der det Spørgsmaal til dem, hvilke Foreninger de ere Medlemmer af. Selvfølgelig rejses dette Spørgsmaal ikke uden Grund, der er altsaa visse Foreninger, de ikke maa være Medlemmer af. Noget lignende har vi set sig at være Tilfældet med de Arbejdere, som have staaet indenfor Værkstederne og altsaa været uberørte af den stedsfundne Bevægelse, idet en af de overordnede er gaaet rundt og har forhørt fra Mand til Mand, hvilke Foreninger vedkommende vare Medlemmer af. Vort Parti og i det hele Arbejderne have været Genstand for Masser af Forsølgelser fra privates Side, men dertil kan jo ikke være stort at sige. Noget kan der dog altid siges dertil, idet det er urigtigt, at de økonomisk mægtige overfalde de økonomisk mindre mægtige og knuse dem paa Grund af, at de have den